

Arrest

nr. 135 542 van 18 december 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 16 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 september 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROUCK, die loco advocaat R. DANEELS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 29 oktober 2013 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing wordt betekend op 24 december 2013.

1.2. Verzoeker dient bij schrijven van 1 januari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 3 september 2014 een beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard.

1.4. Verzoeker dient tegen de beslissing zoals bedoeld in punt 1.3. een schorsings- en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Dit beroep wordt bij arrest met nummer 135 541 van 18 december 2014 verworpen.

1.5. Tevens op 3 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 16 september 2014 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, betreft de bestreden beslissing en luidt als volgt:

“[...] De heer [...] wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 24.12.2013. Een bevel om het grondgebied te verlaten werd hem betekend op 16.10.2012. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven. Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 16.10.2012 [...]”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

2.1.2. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vermeldt dat verzoeker onder een inreisverbod staat, wat steun vindt in het administratief dossier. Artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt: “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)*”.

2.1.3 Verzoeker kreeg op 24 december 2013 een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar betekend. Uit een raadpleging van de eigen databank van de Raad blijkt dat verzoeker geen schorsings- en/of annulatieberoep heeft ingediend tegen deze beslissing. Ter terechtzitting worden geen andersluidende gegevens verstrekt. De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar is derhalve definitief geworden.

2.1.4. Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat verzoeker het wettelijk vereiste belang ontbeert bij huidig beroep. Verweerder mag, ingeval van een eventuele vernietiging van de beslissing, immers niets anders dan opnieuw – na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod, dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cfr. artikel 74/12, §4 van de Vreemdelingenwet), *quod non*, en een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren op grond van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet.

2.2. In zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich ertoe te stellen dat in de bestreden beslissing niet op afdoende wijze werd gemotiveerd waarom hem geen enkele termijn om vrijwillige uitvoering van het bevel werd toegekend en dat hierbij evenmin rekening werd gehouden met zijn specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie. De Raad dient evenwel op te merken dat dit betoog niet van aard is dat het afbreuk kan doen aan het hierboven vastgestelde gebrek aan belang. Louter ten overvloede kan ook niet worden vastgesteld welk actueel belang verzoeker heeft bij deze grief. Conform het gestelde in artikel 74/14, §3, 4°, van de Vreemdelingenwet kan verzoeker een uitvoeringstermijn van maximaal zes dagen krijgen. Op heden werd de termijn van zes dagen al lang bereikt en zelfs reeds geruime tijd overschreden. Verzoeker werd gedurende deze periode niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat verzoeker thans nog enig belang heeft bij zijn grief dat hem nul dagen voor vrijwillige uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten werd toegekend.

2.3. Waar verzoeker ter terechtzitting nog meent een belang bij het beroep te kunnen ontleen aan de aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad – losstaand van de vraag of het opwerpen van deze verdragsbepaling hoe dan ook van aard is om verzoeker alsnog een belang bij het beroep toe te kennen, gelet op de vaststelling dat zonder een opheffing of opschorting van het betreffende inreisverbod, de vaststelling immers blijft gelden dat zelfs indien huidig bevel om het grondgebied te verlaten zou worden vernietigd, het verzoeker voor de duur van het inreisverbod verboden is in het Rijk te verblijven en hij zijn grieven ontleend aan artikel 8 van het EVRM aldus dient te laten gelden in het kader van een opheffings-of opschortingsaanvraag van het inreisverbod vanuit het herkomstland – op dat nergens in de uiteenzetting van het middel dergelijke schending wordt aangehaald. Enkel in de uiteenzetting onder de hoofding “*vordering tot schorsing*” wordt melding gemaakt van artikel 8 van het EVRM en dit in het kader van het aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Dit moeilijk te herstellen ernstig nadeel is evenwel enkel vereist om te kunnen komen tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestreden beslissing en dient te worden onderscheiden van de aangevoerde middelen.

2.4. Gelet op bovenstaande is huidig beroep onontvankelijk, bij gebreke aan het wettelijk vereiste belang.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad

voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

M. EKKA